

Výzkumy otcovství po partnerském rozchodu se častěji zaměřují na otce jako faktor negativně či pozitivně ovlivňující vývoj dítěte než jako na aktéry, procházející složitou osobní a sociální situací. Předkládaná práce se zabývá otcovstvím, tak jak jej prožívají a konstruují muži, kteří nemají své dítě svěřené do své výhradní výchovy a přestávají s ním sdílet společné bydliště. Zaměřuje se na rozbor změn otcovské role, identity a praktik po rozchodu rodičovského páru. Metodologie použitá ve výzkumu vychází z konstruktivistické verze rozšířené metody grounded theory, založené na předpokladu, že objevovaná realita vyvstává z interpretativního procesu a z jeho časových a kulturních souvislostí. Cílem tedy není poznání jediné objektivní reality porozvodového otcovství, ale způsobů, jakými zkoumané subjekty konstruují a interpretují svou vlastní subjektivní realitu.

V úvodní teoretické části jsou představeny soudobé teorie soukromého života, zejména teorie individualizačního procesu prezentovaná Ulrichem Beckem a Elisabeth Beck-Gersheim, Françoisem de Singlym a Anthonyem Giddensem. V individualizaci společnosti je spatřován hlavní faktor fragilizace současných manželství a selhávání partnerských vztahů. Dále jsou prezentovány teoretické závěry týkající se problematiky rozchodu a rozvodu manželství a jeho důsledků pro rodičovství, analýzy genderových souvislostí rodičovství a podoby a změn otcovství v posledních desetiletích. Teorie otcovství, zejména pojetí identity theory (W. Marsiglio, M. Ihinger-Tallman) a konstruktivistický přístup F. de Singlyho, směřují původní empirický kvalitativní výzkum, kterému se věnuje další část práce. Předchází jí analýza legislativy České republiky týkající se rodičovství jako jednoho z hlavních normativních rámců ovlivňujících porozvodové otcovství.